

Вступ: Агресивність - відносно стійка риса особистості, що виражається в готовності до агресії, а так само в схильності сприймати й інтерпретувати поведінку іншого як ворожу. У силу своєї стійкості й входження в структуру особистості, агресивність здатна визначати загальну тенденцію поведінки. Агресивність - стабільна, стійка характеристика, властивість, що відображає усвідомлювану або неусвідомлювану схильність особи до досить поспільної агресивної поведінки, метою якої є спричинення об'єкту фізичної або психологічної шкоди.

Мета: вивчення схильності особистості до агресивної поведінки та типу прояву агресивної поведінки.

Матеріали та методи: протягом листопада-грудня 2017 року ми провели анкетування 55 працівників психіатричної служби м. Ужгорода (від 18-77 років). Для дослідження ми використали опитувальник «Діагностики стану агресії» (А.Басс, А. Дарки).

Результати: за результатами тестування 58 % мають рівень що відповідає нормі агресії, 42 % - респондентів мали рівень агресії, який вищий за норму чи по індексу ворожості чи по індексу агресивності. 45 % респондентів проявляють негативізм, у 48 % виражена фізична агресія, у 52% вербальна агресія, 54 % продемонстрували роздратування, 58 % відчуття вини, у 63% виявлена непряма агресія, а в 54% визначено підозрілість, у 56% спостерігається образа.

Висновки: У результаті дослідження висвітлилась тенденція, що домінантними видами агресивних реакцій є непряма агресія, образа, відчуття вини та підозрілість. Агресивність певною мірою є абсолютно нормальною для кожної людини. При її відсутності особа стає пасивною, не активною у суспільному житті. Однак надмірний розвиток агресивності робить індивіда конфліктним, нездатним до нормального спілкування в особистому та суспільному житті.

ВИВЧЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ВІЛОЗЕНУ У ЛІКУВАННІ ХВОРИХ НА БРОНХІАЛЬНУ АСТМУ У ПОЄДНАННІ З АЛЕРГІЧНИМ РИНИТОМ

Сухан В.С.

ДВНЗ «УжНУ», факультет післядипломної освіти та доуніверситетської підготовки, кафедра пульмонології, фтизіатрії та фізіотерапії, м. Ужгород

Ключові слова: бронхіальна астма, алергічний риніт, вілозен, інтраназальні інгаляції.

Вступ. За даними Всесвітньої організації з алергії (WAO – 2015р.) 150 млн. європейців страждають на алергічні захворювання, а на початок 2025р. 90% населення Європи матиме алергічну патологію. Бронхіальна астма (БА) та алергічний риніт (АР) найбільш часто поєднанні алергічні захворювання. Поширеність цих захворювань у другому тисячолітті зросла майже в два рази. За даними різних авторів 50 – 78% хворих на БА страждають на АР. Їх коморбідність ускладнює перебіг як АР так і БА.

Мета. Вивчити ефективність використання інтраназальні інгаляцій вілозену у лікуванні хворих на бронхіальну астму у поєднанні з алергічним ринітом.

Матеріали та методи. Було обстежено 37 хворих на БА з АР (сезонним або цілірним). До основної групи увійшло 12 осіб, до групи порівняння 25 хворих. Хворі основної групи на фоні базисної терапії отримували інтраназальні інгаляції вілозену протягом трьох тижнів. Хворі групи порівняння отримували тільки базисну терапію. Ефективність лікування оцінювалась за динамікою клінічних симптомів АР, ранжованих залежно від інтенсивності проявів (від 0 до 3 балів), з вирахуванням загальної суми балів відповідно до міжнародної бальної оцінки TSS (Total Symptoms Score).

Результати. До проходження курсу лікування у обох групах хворих спостерігалась майже ідентична картина інтенсивності клінічних проявів АР. Так, в основній групі симптоми АР за шкалою TSS становили $7,5 \pm 0,2$ балів та $7,8 \pm 0,16$ балів у групі порівняння. Через три тижні після проведеного лікування у хворих основної групи, які отримували комбіновану терапію із включенням інтраназальних інгаляцій вілозену, констатовалась відсутність таких симптомів АР як: ринорея, чхання, свербіж слизової оболонки носа (верхнього піднебіння) та зменшення інтенсивності утрудненого носового дихання і за шкалою TSS становили $0,6 \pm 0,08$. У хворих групи порівняння відмічалась тенденція до зменшення симптомів АР переважно за рахунок чхання та утрудненого носового дихання, і збереження помірної ринореї. Сумарна оцінка симптомів АР за шкалою TSS у хворих групи порівняння становила $5,0 \pm 0,16$ балів.

Висновки. Включення інтраназальних інгаляцій вілозену до базисної терапії хворих на бронхіальну астму у поєднанні з алергічним ринітом призводить до регресії atopічних симптомів внаслідок універсального впливу на запальний процес алергічного походження, що в свою чергу підвищує ефективність лікування даної групи хворих.